SORIN CERIN

ABSURD

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Absurd – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Absurd : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-060-1

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-060-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ABSURD -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN

- ABSURD -

-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ABSURD -
-Poeme filosofice-

1) Fără nici o greșeală

Zori părăsiți,
de propria Lumină Divină,
sunt vânduți Zilelor Goale,
pe nimic,
încătușându-ne de Absurd,
Singurătatea,
Ferestrelor de Cer,
care ni se închid,
Evadării din noi înșine,
obligându-ne,
să ne mistuim în Țărâna Durerii,
în care ne-au întrupat,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne juca rolurile de plumb,
ale Statuilor Vivante,
pe care trebuie să le interpretăm,
fără nici o greșeală,
față de Greșeala Creației.

2) Lungi convoaie funerare de Amintiri

E atâta zăpușeală de cuvinte,
în toată această cloacă de Gânduri,
insalubre și descompuse,

care sunt băute în cănile de pustiu,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pe străzile fără nume ale Viselor,
ce rătăcesc haotic,
prin aglomerațiile Balanțelor,
pe care ne trăim,
Eternitățile de Clipe ucise,
și conduse,
în lungi convoaie funerare de Amintiri,
spre mormintele sărăcăcioase,
ale Privirilor Absurdului.

3) Prin care mai oprește doar Trenul Absurdului

Porți de Lacrimi,
închid Nesfârșirea Stelelor,
unor Cuvinte,
în Sufletele de Jar,
ale Iubirilor,
ca să ne lumineze,
Răsăriturile Speranțelor,
cu noi Vise,
ce vor ninge,
peste frunțile Așteptărilor interminabile,
din gările pustiite de Zâmbete,
prin care mai oprește,
doar Trenul Absurdului,

unica punte de evadare,
din lagărul propriilor Conștiințe,
cu toate că ne leagă,
de Lumea Nimănui,
unde încă mai credem,
să ne mai întâlnim,
Sufletele Pereche,
ale Destinelor.

4) Ce cad prin șanțurile Luminii pale

Gratii de Întuneric,
ne străjuiesc Gândurile de plumb,
ale Cerului cenușiu,
din Ochii orbi,
ai Zilelor Goale,
pe care nu mai reușim,
să le trecem strada către Moarte,
decât ajutați de stelele alcoolice,
băute din cănile de pustiu,
ale Uitării de noi înșine,
ce cad prin șanțurile Luminii pale,
a Apusurilor însângerate,
ale Timpului,
ce ne-a trecut printre degetele de fum,
a Fericirii,
înecată în Absurd.

5) Singurătatea Absurdului

Rătăcim mereu,
printre Esențe de Lumină Divină,
ținute în sticle vechi,
de dinainte de a fi Lumea,
de către Străinul Subconștient,
al Iubirii noastre,
pentru a ne fi servite,
pe mesele întinse,
ale Orizonturilor unor Vise,
care par a nu obosi niciodată,
de cât de mult,
și de departe,
aleargă,
cu Inimile noastre de Cer,
trăgându-le,
spre Nemărginirea din noi înșine,
ca să ne întâlnim,
Fericirea,
ce-abia mai poate respira,
Singurătatea Absurdului,
care o sufocă,
fără de noi,
urmând ca după ce o vom întâlni,
să ducem cu toții,
această povară,
a Respirației.

6) Pași de Cârpe

Ne naștem cu Pași de Cârpe,
rupte din zdrențele Stelelor Căzătoare,
ale Viselor,
care să șteargă,
asfaltul negru și rece,
al Eternităților de Clipe ucise,
pe care să ne treacă indiferente,
Zilele Goale,
la porțile cărora,
batem,
cu Inimile de Cer pierdut,
de noi înșine,
mereu,
pentru a ne duce în continuare,
povara Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
către Absurdul,
care ne va împlini Destinul,
cu o Moarte.

7) Se declară a fi al Nimănui

Ziduri masive,
de Inimi Goale,
străjuiesc Privirile de plumb,

ale Zilelor,
printre care trecem,
neluați în seamă,
mestecându-ne în continuare,
Iluziile Vieții și Morții,
pe bulevardele largi și vagaboande,
ale Absurdului,
pe care le trăim,
la intensitatea maximă,
a Speranței deșarte,
de la adresa fără căpătâi,
a Destinului,
care se declară,
a fi al Nimănui,
și la care ne putem invita,
Iubirile rătăcite,
până și de Străinul nostru Subconștient.

8) Cu norii negri și deși ai Absurdului

Am și uitat de câtă Vreme,
lipsită de Conștiința Vremurilor,
alergăm cu convoaiele funerare,
ale Anilor de plumb,
printre Aglomerații haotice,
de Cimitire de Cuvinte,
de care adeseori ne accidentăm,

însângerând Răsăriturile Singurătății,
care ni se preling,
pe piepturile Inimilor de Cer acoperit,
cu norii negri și deși,
ai Absurdului,
cănilor de pustiu,
din care ne bem piatra amară a Gândurilor,
sculptate,
după chipul și asemănarea Infernului,
de a fi Statuile Vivante,
ale Durerii.

9) Din cavourile fără nume ale Absurdului

Plouă cu Întrebări,
pe fețele uscate ale Gândurilor,
întețind arșița,
de Vise amare ale Deșertăciunii,
prin ale căror Fericiri,
ne-am întrupat Viețile,
ce le ducem,
pe umerii Cimitirelor de Cuvinte,
în alaiurile funerare ale Zilelor Goale,
spre înmormântările,
Eternităților de Clipe,
din cavourile fără nume ale Absurdului,
față de care,

propriile noastre Destine,
și-au făcut un Scop,
de atins,
pentru care depun toate eforturile,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

10) Și-au făcut un crez din a ne strivi Voința

Căzut sub Legământul,
Ochilor de Cer plânși ai Durerii,
ne-am întrupat Iubirea,
fără să vrem,
în mocirla Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
din care Zidurile masive ale Viselor,
și-au făcut un crez,
din a ne strivi Voința,
pe asfaltul negru și rece,
al Mormintelor de Clipe,
ce ne rătăcesc disperate,
pe străzile Neînțelesurilor,
din care Zilele Goale ale Nimănui,
ne dau să bem Nefericirea,
acestei Lumi,
în cănile somptuoase de pustiu,
ale Absurdului.

11) Ce cad surde și inerte

Râsete isterice și grave de Morminte,
sparg clepsidrele din tiparele Timpului,
alergând nărăvașe,
prin plumbul cenușiu al Privirilor,
ce cad surde și inerte,
pe umerii vlăguiți,
ai Viselor de piatră amară,
din care Iluziile Vieții și Morții,
ne-au sculptat fețele,
după chipul și asemănarea Durerilor,
pe care suntem obligați să le interpretăm,
în calitatea noastră,
de Statui Vivante ale Absurdului.

12) O căutăm istoviți

Pentru a ne desluși,
Arta eliberării de Sine,
Țărmuri fără nume,
ne cer să le primim,
în Inima de Cer nesfârșit,
a Străinului Subconștient,
ce ne-a urmat,
de dinainte de a fi Lumea Absurdului,
părăsind alături de noi,

Steaua Nemuririi,
pe care o respiram,
prin toți porii Cuvintelor Eternității,
pe care ni le adresa,
Iubirea,
pe care o căutăm istoviți,
de Norii grei și indiferenți,
ai Orizonturilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu le putem prinde niciodată,
în pumnii Fericirii,
pentru a o afla.

13) Spală-mă Moarte cu o Izbăvire

Spală-mă Moarte cu o Izbăvire,
de mine însumi,
până când mi se vor goli,
toate cănile de pustiu,
ale Speranței,
din care-mi beau Disperarea,
și-apoi lasă-mă să privesc,
Absurdul Cimitirului,
în care am fost obligați să trăim,
și a cărui Lacrimă de Neputință,
se prelinge peste Cuvântul Facerii,
Păcatelor Originare,

pe care le-au primit în dar,
Eternitățile de Clipe,
ucise pe nedrept,
ca să ne treacă pe noi,
puntea Ființei,
ce șerpuiește numai,
prin mocirla Întrupărilor în Durere.

Și apoi du-mă,
în Cerurile Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
ai cărui Ochi de Vise,
nu i-am văzut niciodată.

14) Într-un clopot al Absurdului

Unghii roase de Speranțe deșarte,
scormonesc Țărâna Întrupării,
de pe mormintele Cuvintelor,
pe care ni le-am adresat,
în cănile de pustiu ale Privirilor,
ce ne-au fost băute,
de Timpul criminal,
pe nerăsuflate,
lăsând în urma lui,
doare Eternități de Clipe ucise,
înmormântate mai apoi,

de Zilele Goale,
de care ne-am lovit Visele,
într-un clopot al Absurdului,
în al cărui dangăt grav și sinistru,
ne ducem și acum,
Iluziile Vieții și Morții,
pe umerii Lacrimilor de plumb,
ale Singurătăților.

15) Pe văile Ridurilor Absurdului

Stafii de Vise deșarte,
ne bântuie Privirile pierdute,
pe Orizonturile însângerate,
ale Nimănui,
care ni se scurg,
prin venele Anilor pustii,
ai Pașilor cărunți,
ce alunecă haotic,
pe văile Ridurilor Absurdului,
în cănile de pustiu,
ale Mormintelor de Iubiri,
pe care le bem cu toții,
până la ultima picătură,
a Hazardului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni le servesc mereu,

Non-Sensurile Existenței,
clădind astfel o Lume,
a Deșertăciunii.

16) Ni s-au sălbăticit pașii Cuvintelor

Ni s-au sălbăticit pașii Cuvintelor,
de-atâta drum prăfuit de Înțelesuri,
aruncate prin pustiurile,
Privirilor de Absurd,
ce și-au pierdut adresele,
Ochilor noștri de Cer,
acoperit deodată,
de Norii grei și lipsiți de Viață,
ai Zilelor de Plumb,
cenușii și triste,
care ne plouă,
pe buzele reci și inexpresive,
ce nu mai pot articula,
nici măcar o Îmbrățișare,
cu Timpul Nimănui,
pe Zâmbetele încremenite,
ale Gândurilor de gheață,
pe întinderile cărora ne patinează,
Destinul.

17) Zaruri măsluite de Pași

Zaruri măsluite de Pași,
cad grele și abătute,
pe mesele de joc,
clădite din Țărâna Întrupării,
în Mocirlă,
a Greșelilor Creației,
afundându-se cât mai adânc,
în abisul Întunericului,
rece și neprimitor,
al Destinului,
pentru a pica,
numai pe numerele câștigătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cărora le-am fost aruncați,
drept hrană spirituală,
pogorâtă din Steaua Nemuririi,
Iubirii,
pentru a desfăta,
gusturile macabre,
ale Absurdului.

18) Prin șanțurile Stelelor Căzătoare ale Timpului

Așteptându-ne Moartea izbăvitoare,
Poduri de Lumină Divină,
ni se deschid,
în depărtările Viselor,
Străinului Subconștient,
încă neatinse,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne fi turnate,
în cănile de pustiu,
ale Destinelor,
care îmbată într-atât,
Non-Sensurile Existenței,
încât reușesc să doarmă,
prin șanțurile Stelelor Căzătoare,
ale Timpului,
pe care nu-l mai interesează nimic altceva,
decât să îl însoțim,
în alaiurile funerare,
cernite cu plumbul Gândurilor,
care îi însoțesc,
Eternitățile Clipelor,
către Cimitirele noastre de Cuvinte,
de pe scenele Teatrului Absurd,
al Prezentului.

19) Pe scenele frigiderelor de Cuvinte

Roluri de Zâmbete,
jucate cu casele închise,
de Statuile Vivante,
pe scenele frigiderelor de Cuvinte,
din Morgile lipsite,
de electricitatea Privirilor,
unde ne autopsiem Visele,
care construiesc Catedrale de Vicii,
ale Absurdului,
pline de icoanele Patimilor,
de piatră amară,
din care ne sculptăm,
cănile de pustiu,
din care ne bem Suferințele.

20) Asasinat de către Timpul Deșertăciunilor

Țărmuri tulburi de Clepsidre sparte,
la care vor să ajungă,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a culege Cioburi de Vise,
cu care să ne taie venele Destinelor,
într-o procesiune funerară,

a Absurdului,
Icoanelor Proscrise ale Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
căutat într-una de Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației,
pentru a fi asasinat,
de către Timpul Deșertăciunilor,
care nu vede în noi,
decât materia primă,
necesară Durerii,
pentru a confecționa,
Cimitire de Cuvinte.

21) Mocirla descompusă a Absurdului

Priviri împletite,
de către Răceala Absurdului,
de pe buzele fierbinți ale Singurătății,
ne apasă greu și insistent,
Întunericul ce se lasă,
peste Palmele bătătorite ale Întrebărilor,
ce nu mai au nimic de adăugat,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au aruncat în plasele dese,
ale Întrupărilor,
în Mocirla descompusă a Absurdului,

ce ne mistuie Visele,
de Statui Vivante,
care-și joacă până la epuizare,
rolurile Fericirii,
pe scenele Nimănui,
cu Sufletele îndoite de Durere.

22) Moartea ne dă bonuri de fidelitate

Zori pierduți la ruletele Destinelor,
stau legați în teancuri de bancnote,
prin Casieriile Singurătății,
unde se calculează de fiecare dată,
prețul plătit,
pentru Viciile Dumnezeului,
Greșelilor Creației,
pe care trebuie să le decontăm,
cu Suferința noastră,
la fiecare casă de marcat,
a Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
pentru care Moartea,
ne dă bonuri de fidelitate,
înmânate de către Absurd,
la fiecare Deșertăciune cumpărată,
din Târgurile de sclavi ale Timpului,
ce-și vinde Eternitățile de Clipe,
pe nimic,

oricăror Iluzii ale Vieții și Morții,
Iubirii noastre.

23) Victoria

De fiecare dată,
când cântăm pe strune de Priviri,
cu arcușul Absurdului,
Moartea ne face semn,
să mai repetăm partitura Suferințelor,
în aplauzele furibunde,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care recită alături de noi,
sunetul scos de cănile de pustiu,
ce se lovesc undele de altele,
cinstindu-se,
pentru Victoria,
de a fi sorbite,
de cât mai multe buze,
ale Frigului pătrunzător,
al Întrupărilor noastre,
în Statuile Vivante,
a Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le interpretăm desăvârșit,
de fiecare dată,
când ne întâlnim,
propria Condiție Umană,
alături de Moarte.

24) Prin Întrupările Durerilor

Ferestre de Gânduri,
zac închise și mucegăite,
pe străzile prăfuite cu Remușcări,
ale Zilelor Goale și depravate,
ale Absurdului,
ce trag cu ochiul Timpului,
viciat de Jocurile de Noroc,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
prin gările părăginite și pustii,
ale Fericirii,
unde am rămas doar noi,
Statuile Vivante,
ale aceluiași Absurd,
ce trăim incarcerate,
prin Întrupările Durerilor,
unde am devenit jetoane măsluite,
care trebuie aruncate,
atât de tare,
în capul Iubirii,
încât să i se scurgă Sângele Privirilor,
pe cimentul rece și trist al Nimănui,
pentru ca să câștige,
de fiecare dată Moartea.

25) Ca rod al Greșelilor Creației

Te caut Eliberare de Sine,
de fiecare dată când îmbrac,
costumele Suferințelor,
de Statui Vivante,
pentru a-mi juca reprezentațiile,
pe bulevardele roase de Remușcări,
ale Întrupărilor în Mocirla Cuvântului Facerii,
Păcatelor Originare,
ca rod al Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu la fel de egoist,
precum ne sunt Iluziile Vieții și Morții,
după chipul și asemănarea cărora,
trebuie să arătăm,
atât noi cât și catedralele noastre de Vise,
atunci când ne ucidem Eternitățile de Clipe,
ale Iubirilor,
ce oftează pe Orizonturile obosite și triste,
ale Lacrimilor,
după noi cei de dinainte,
de a fi hrăniți cu Absurdul cănilor de pustiu,
al Deșertăciunilor acestei Lumi.

26) Lungile alaiuri funerare ale Absurdului

Până și Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației,
au rămas,
copleșite de neodihna,
Orizonturilor Suferinței,
din Sângele Străbunilor,
aruncați pe Drumurile Uitării,
poleite cu Vorbe Goale,
pe care-și petrec Zilele nespălate,
înrămate-n Icoanele Timpului,
ultimele Eternități de Clipe,
însoțind,
lungile alaiuri funerare ale Absurdului,
Iluziilor Fericirii și Compătimirii,
ale căror roluri le jucăm,
noi Statuile Vivante,
ale Non-Sensurilor Existențiale,
legate cu funiile Compromisurilor,
de Spânzurătorile însetate de Gânduri,
ale Durerii,
Depărtărilor de noi înșine.

27) Divinitatea Absurdului

Legămintele rostite de Iluziile,
Iubirii, Fericirii și ale Ierarhiei Plăcerilor,
față de Divinitatea Absurdului,
sunt cele mai tari jurăminte ale Lumii,
fiindcă ele întruchipează,
într-un Tot Unitar,
atât Durerile Facerilor,
Non-Sensurilor Existențiale,
ale Naturii Condiției Umane,
cât și Iluziile care dau Simțire acestora,
determinând Deșertăciunea Ființei,
de a fi,
o Statuie Vivantă,
folosită la cele mai inumane roluri,
gândite de Dumnezeu,
pentru a scrie cu Sângele defect,
al Genelor Durerii,
Istoria Minciunii,
de la Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
și până în Prezent.

28) Resturile unor Cimitire de Cuvinte

Ceea ce considerăm a fi Adevăr,
în această Lume a Absurdului,
nu pot fi nimic mai mult,
decât resturile unor,
Cimitire de Cuvinte,
turnate fierbinți,
în cănile de pustiu,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ca să impresioneze,
Frigul pătrunzător,
de pe Buzele inexpresive,
ale Iluziilor Fericirii,
pentru a fi băute,
prin șanțurile Stelelor Căzătoare,
de către Moarte.

29) În trupurile Absurdului

Aripi ale Nesfârșirii,
Îngerilor noștri Păzitori,
ce sunt jucate la ruleta prăfuită a Hazardului,
de către Destin,
stau legate de stâlpii Deșertăciunii,
acestei Întrupări,

în Mocirla Greşelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pentru a nu mai putea să ne înalțe,
dincolo de noi,
unde ne așteaptă Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
să ne deslușească,
din Amintirile Viitorului,
chipul pe care-l aveam,
de dinainte de a fi încarcerați,
în trupurile Absurdului,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
Nimănui.

30) Căzute în Privirile Absurdului

Oricât de mult am încerca,
să scormonim,
cu Unghiile roase și însângerate,
ale Cuvintelor,
Țărâna tare ca piatra amară,
a Mormintelor unor Speranțe,
căzute în Privirile Absurdului,
din care ne-am cioplit chipul Durerii,
și care ne acoperă acum,
Umbrele Urmelor,

unor Iubiri,
se pare că nu vom reuși niciodată,
să ne readucem,
pe noi înșine,
din răceala Sicrielor de Vise,
unde ne-au fost aruncați,
Îngerii Păzitori,
ai Nemuririi,
de către Iluziile Vieții și Morții.

31) În Durerea și Absurdul Non-Sensurilor Existenței

Scări de plumb,
străjuiesc Depărtările Cerurilor,
pierdute în Ochii Viselor,
din trupurile cărora,
am vrea să ne luăm și noi,
Nesfârșirea,
pe care să o îmbrăcăm,
la slujbele Profunzimii,
din Bisericile Cuvintelor,
unde să ne întrebăm Genunchii Gândurilor,
dacă și-au ales bine,
Icoanele Făcătoare de Minuni ale Speranțelor,
ce ar putea să ne ajute,
la regăsirea Străinului Subconștient,
ce naufragiază prin adâncurile fără margini,

ale Sufletelor noastre,
încătușate de către Moarte,
odată cu Întruparea în Durerea și Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței.

32) Conștiința Absurdului

Frunze de Păreri,
cad ruginite,
pe Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
desenând o Toamnă a Nimănui,
pe Zidurile masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Non-Sensurile Existenței,
Fericirii,
ne-au rupt fiecăruia,
câte o felie de Iluzie a Plăcerilor,
ce am savurat-o,
până când ne-am mușcat,
Orizonturile însângerate ale degetelor,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
care ne-a întrebat,
dacă nici acum nu suntem sătui,
în sfârșit,

de noi înșine,
și ne-a arătat Moartea,
ce ne aștepta să se înfrupte,
din ceea ce însemnam până atunci,
în Conștiința Absurdului.

33) Întinderi de Absurd

Valuri de Gânduri,
ale Marii Contemplări Universale,
sunt aruncate,
în coșurile de gunoi ale Timpului,
pentru a zace supuse,
Iluziilor Conștiinței,
din care legitățile Hazardului,
să se ospăteze,
aprinzând Focul,
Non-Sensurilor Existenței,
la care să se încălzească,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
când făuresc,
noi Întinderi de Absurd,
pe Cerurile descompuse ale Viselor,
unei Lumi a Nimănui.

34) Catedralele de Pustiu

Pierdut printre Orizonturile Nimănui,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
își caută o identitate,
printre valurile Sângelui,
Genelor Defecte,
ale Greșelilor Creației,
atunci când ajungem să întrebăm,
Catedralele de Pustiu,
ale Aspirațiilor noastre,
de ce sunt atât de necesare,
Păcatele Originare,
ale Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
la o Ființă în căutare,
de Absolut și Nemărginire?

35) Din marasmul Absurd

Oare vom fi vreodată salvați,
de Marea Contemplare Universală,
din marasmul Absurd,
al Întrupărilor,
în Mocirla Durerii,

unde Iluziile Vieții și Morții,
ne iau pline de lăcomie și mârșăvie,
cu fiecare Eternitate de Clipă ucisă,
prin care trecem,
fără voia noastră,
până și ultima fărâmă de Demnitate,
pe care ar fi trebui să o avem,
în fața Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
despre noi înșine?

36) Absurdul perfid al Întrupărilor

Înveninate de buzunarele goale,
ale Aspirațiilor,
spre Nicăieri,
Viciile exploatate fără milă,
de Iluziile Vieții și Morții,
își caută alinarea,
în Absurdul perfid al Întrupărilor,
din Mocirla Greșelilor Creației,
pe care le ridică,
la rang de Marea Artă,
a Compromisurilor,
determinând nașterea fără milă,
a Umanismului,

lăsat mai apoi,
să se descurce pe cont propriu,
înaintea Durerii,
Non-Sensurilor Existenței.

37) Raportat la Absurd

Într-o Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Străinul Subconștient,
nu poate umbla,
pe străzile desfundate ale Gândurilor,
decât alungat,
huiduit,
și cu capul spart,
de către cei pe care dorește să-i ajute,
devenind un adevărat Mântuitor și Martir,
al propriei noastre Conștiințe,
pe care nu o Cunoaștem,
fiind încătușată în închisoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care le percepem în mod paradoxal,
ca fiind unica Șansă de emancipare,
a Adevărului despre propriul Sine,
raportat la Absurd.

38) Lungi alaiuri funerare ale Viselor Absurdului

Răstigniți,
pe Zidurile masive și amenințătoare,
ale propriilor Gânduri,
ce ne lovesc cu pumnii Speranțelor,
de fiecare dată,
când încercăm să ne îmbrăcăm,
și cu o altă îmbrăcăminte,
decât cu Zilele Goale și Pustii,
la modă,
printre Iluziile Vieții,
Fericirii, Durerii și Morții,
prin Târgurile Eternităților de Clipe ucise,
și-apoi conduse,
spre Cimitirele Înțelesurilor,
de lungi alaiuri funerare ale Viselor,
Absurdului.

39) Prin praful înecăcios al Absurdului

Abia mai pot,
să-mi respir Speranțele,
prin praful înecăcios,
al Absurdului,
Stelelor Alcoolice Căzătoare,
prin șanțurile Destinului meu,

care se scurg mai apoi,
în Oceanul de Vise prefabricate,
de Iluziile Fericirii și Durerii,
Vieții și Morții,
pe care le întâlnesc la fiecare pas,
al Compromisurilor,
cu propriul Sine,
scăldat de valurile Regretelor,
prin care Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
au făcut pact cu Moartea.

40) Devenind astfel o Vertebrată

Străpunsă de spinii,
Coroanelor Mântuitoare,
și Tămăduitoare de Vise,
ale Absurdului,
Condiția Umană,
a primit Coloană Vertebrală,
de la Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
devenind astfel o Vertebrată,
ce se poate mișca în voie,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale Greșelilor Creației,
cunoscând în cele din urmă,
Păcatele Originare,

devenind Conștientă,
de Binele și Răul,
care o îndatorează,
pentru totdeauna,
Morții.

41) Chipurile Fericirii

Țărmuri descompuse,
de Viciile Timpului,
ocolite până și de Pustiul Zilelor,
zac mistuite de dorul Libertății de Sine,
prin Târgurile ruinate,
ale Victoriilor Condiției Uamane,
față de Întrupările,
în Mocirla Absurdului,
pe care pretind că l-ar fi reinventat,
transformându-l,
din piatra amară a Durerii,
în aceea prin care ne ghicim,
Viitorul Nimănui,
din care ne sculptăm,
Chipurile Fericirii,
pe care le afișăm,
prin Vitrinele Sufletelor noastre,
sparte de pietrele Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

42) Să-i vedem fața de Mântuitor

Flăcări de Vise deșarte,
aprind Victoriile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ca lumina lor,
să orbească până și Stelele Nemuririi,
din Cerurile pierdute,
în negurile Amintirilor despre Viitor,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
căruia era cât pe ce,
să-I vedem fața,
de Mântuitor,
răstignit pe crucea Speranței,
de a redeveni noi,
cei de dinaintea acestei Lumi,
a căror copie grosolană,
suntem acum,
întrupați în Mocirla Absurdului,
cotidian.

43) Piețele Coșmarurilor

Ierni de Zâmbete obscure,
împânzesc lacătele ruginite,
ale Cortegiilor funerare,
de Gânduri,
pustii și triste,
ce traversează,
Piețele Coșmarurilor,
de unde cumpără,
Iluziile Vieții și Morții,
cele necesare traiului zilnic,
al Absurdului,
gata oricând să le satisfacă,
cele mai năstrușnice nevoi,
în materie de slugărnicie,
cum ar fi,
Dureri îndeajuns de atroce,
pentru ca Sufletele năpăstuite,
să trăiască sub Cerul Păcatelor Originare,
sau Fericiri,
cu termen de valabilitate expirat,
de dinainte de a fi Lumea,
cănilor de pustiu,
din care ne bem amarul Conștiinței.

44) Zburând peste Anii cărunți și reci

Aripi de cărbuni încinși,
pe care ne dansează,
Zilele Goale,
de Statui Vivante ale Absurdului,
Valsurile Suferințelor,
zburând peste Anii cărunți și reci,
ai Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ale căror vagoane de Reproșuri,
sunt atașate trenurilor,
Compromisurilor noastre,
ce merg fără oprire,
până în gara Morții,
de unde suntem preluați,
de Eternitate,
fără însă a ni se dezvălui,
cui anume aparține aceasta.

45) Suntem o Lume de Frunți a Scaunelor Nimănui

Suntem o Lume de Frunți,
a Scaunelor Nimănui,
Absurd,
brăzdat de Ridurile adânci,

ale Cutremurelor Durerii,
ce lasă Urme adânci,
pe podurile ruinate ale Viselor,
ce ar fi trebuit să ne unească,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
și nicidecum,
cu Moartea,
care ne așteaptă indiferentă și sfidătoare,
călărind trufașă și victorioasă,
pe Genele defecte,
ale Sângelui Strămoșilor Suferinței.

46) Pe scările rulante ale Absurdului

Ierarhii de Zâmbete descompuse,
stau înșirate,
pe scările rulante ale Absurdului,
din marile centre comerciale,
ale Durerii,
de unde-și cumpără Suferința,
toate cele necesare,
pentru a ne îmbrăca Sufletele,
în straiele de sărbătoare,
ale Disperării,
pe care suntem forțați să o însoțim,

în alaiurile funerare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne conduc zilnic,
Eternitățile de Clipe,
pe ultimul drum,
pentru a fi înghițite,
cu lăcomie și dispreț,
de Moarte.

47) Să nu se închine Chipurilor Cioplite

Făclii de Gânduri,
străbat Întunecimile,
Zarurilor măsluite ale Destinelor,
săgetând cu licăririle Viselor,
Victoria de a deveni,
Speranțe,
care să nu se închine,
Chipurilor Cioplite,
din piatra amară,
a Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le croiesc,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ni se potrivi,
numerele prea largi,
ale Pașilor Absurdului,
pe care trebuie să-I încălțăm,
la Balurile Suferinței.

48) Din sclavia Întrupării în Mocirla Absurdului

Se sparg Cerurile Durerilor,
de Clepsidrele tăioase ale Vremurilor,
ce ne modelează,
plumbul greu și apăsător,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
după dorințele de eliberare,
din sclavia,
Întrupării în Mocirla Absurdului,
a fiecăruia dintre noi,
care vom repurta în final,
Marea Victorie a Morții,
asupra a tot ce este Moarte,
ce va muri înfrântă,
pentru totdeauna.

49) Ceruri cenușii de Absurd

Nisip de Cuvinte,
scurs în Clepsidrele,
Privirilor de plumb,
ale căror Ceruri cenușii,
de Absurd,
încep să-și ruginească Gândurile,

pe Lacrimile Mormintelor de Vise,
ce ni s-au înecat în Zilele Amare,
care se prăbușesc la tălpile roase,
ale Speranțelor Goale,
cărora nu le rămâne,
decât să îmbrace Mantia de spini,
a Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu fi huiduite,
de către Destrăbălarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe străzile desfundate,
ale Destinelor.

50) Absurdul ne guvernează Suferința

Frânghii de Cuvinte,
ne sunt agățate,
de gâturile de lebădă cântătoare,
ale Aspirațiilor de a redeveni,
noi înșine,
fără a mai fi înecați,
în Remușcările Cerurilor înnodate,
ale Viselor,
ce nu se pot rupe,
de Orizonturile tot mai grele,
ale Fericirii și Durerii,
care le trag cu tărie în Infernul,

clădit cu atâta trudă,
de Paradisul Iluziilor Vieții și Morții,
care și-au chemat în ajutor,
toate Non-Sensurile Existenței
cu ajutorul cărora,
Absurdul ne guvernează Suferința.

51) Mirosuri de Absurd

Dantele de Cer,
sunt aruncate pe mesele Privirilor,
pline cu mirodeniile Suferințelor,
ale căror Mirosuri de Absurd,
ne inundă nările,
Sângelui stricat,
din Genele Strămoșilor Durerii,
prin care Iluziile Fericirii sau Amăgirii,
ale Binelui sau Răului,
ne-au prins Destinele,
ce alergau pe Orizonturile Neființei,
în capcanele Timpului,
devorator al Eternităților de Clipe,
ce ne-au transformat,
în fiare însetate,
de Victoria Sângelui.

52) Absurdul și Cunoașterea

Compromisuri rupte,
din Privirile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ce ne-au dăruit,
Absurdul și Cunoașterea,
pentru a ști ce este Durerea,
atunci când iubești,
și vrei să dăruiești,
Nemărginirea,
pe care doar Neființa o poate înțelege,
atunci când plutește,
peste Nesfârșirea,
din Ochii de Cer ai Iubirii,
al cărei trup de Lumină Divină,
aprinde Stelele Nemuririi,
ce nu vor cădea niciodată,
prin șanțurile alcoolice ale Timpului,
unde suntem întemnițați,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

53) Tot mai zgârcite

Petale de Lacrimi,
spulberate de Vânturile Crevaselor Despărțirii,
sapă adânc în gheața Buzelor,
ale căror Cuvinte,
ni se preling,
pe fețele crispate ale Gândurilor descompuse,
ce ne cad în cănile de pustiu,
ale Așteptărilor,
pe care le bem,
prin gările ruinate ale Singurătății,
pe unde nu mai trece Nimeni,
în afară de,
Iluziile Vieții și Morții,
tot mai zgârcite,
cu Durerea primită în dar,
de la Întruparea în Absurd,
a Timpului,
ce nu ar vrea să se termine,
înainte să mai primească și altele,
pentru bunul mers al Infernului în care trăim.

54) Din Răspântiile Cerurilor

Ochii de Cremene,
ai Victoriei,
Iluziilor Fericirii,
scot scântei ademenitoare,
cu gust de Iubire,
pentru Stelele ce se simt singure,
pe bolțile altor Cuvinte ale Facerii,
și care îi confundă,
cu alte Destine celeste,
a căror strălucire,
ar putea orbi până și Eternitatea,
cu care ne acopeream Nemărginirea,
de dinainte de a fi Ființa,
înrobită de Non-Sensurile Existenței,
Absurdului,
și astfel ne cad,
din Răspântiile Cerurilor,
noi Dureri,
care ne vor fi turnate,
de Capcanele Timpului,
în vechile căni de pustiu,
ale Deșertăciunilor.

55) La Altarele Disperărilor

Depărtări tot mai grele,
de noi înșine,
pe care trebuie să le ducem pe Umerii vlăguiți,
ai Cunoașterii,
lovesc clopotele Vanității,
care cheamă Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
la slujba Absurdului,
care se ține în zilele de Sărbătoare,
ale Deșertăciunilor,
la Altarele Disperărilor,
din Catedralele Speranțelor deșarte,
ce și-au pierdut orice Încredere,
în Iubirea,
ce nu mai poate Crede în șansa,
de a ne mai avea vreodată,
la fel precum eram dinainte,
de Întruparea în Mocirla,
Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
fiecare fărâmă de Clipă,
ucisă pe nedrept de Timpul mercenar,
al Durerii.

56) Paradisul Absurd al Puterii Divine

Și au fost purtate Duhurile Întunericului,
Iluziilor Vieții și Morții,
alături de cele ale Durerii,
peste Pustietatea,
care se întindea până dincolo,
de Ochii Cerurilor ce ne-au fost orbiți,
de dorința de a popula,
Deșertul Gândurilor Divine,
cu Creația Greșelii,
Păcatelor Originare,
care să clădească,
în Chinuri Faraonice,
prin noi,
Statuile Vivante ale Disperării,
Paradisul Absurd al Puterii Divine,
căruia îi ridicăm fiecare,
Cărămidă de Sudoare,
cu Suferința Întrupării,
într-un Absurd al Singurătății,
unde Lumina Divină,
pare să nu mai ajungă Niciodată,
pentru ca Lacrimile Viselor noastre,
să mai poată fi văzute și auzite.

57) Orbit de Iluzii și în prezent

Atunci când Flăcările Iubirii,
ne-au incendiat Cerurile Viselor,
luminându-le cu Nesfârșirea Simțămintelor,
Eternitatea,
a apărut din Marea Spargere a Totului Primordial,
un ciob al Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am tăiat venele Nemuririi,
crezând că Sângele Nesfârșirii,
pe care l-am lăsat să se scurgă,
se va vărsa victorios,
peste Universul Luminii Divine,
pe care ne scriam adeseori,
numele Fericirii,
și nicidecum,
în Mocirla Întrupărilor în Absurd,
a Tot ce însemna Adevăr Absolut,
în respirația Iubirii noastre,
căreia i-au fost tăiate Aripile,
de către Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
pentru a fi încarcerată,
în Mocirla Non-Sensurilor Existenței,
până ce va fi salvată vreodată,
de Străinul nostru Subconștient,
ce va învinge Abisurile din noi înșine,
prin care rătăcește,
orbit de Iluzii și în prezent.

58) În Umbra Umbrelor Absurdului Suferinței

Valuri de Urzeală,
lovesc ierarhiile Iluziilor Puterii,
spălându-le Țărmurile de Piatră Amară,
cu noi Provocări,
care să le sculpteze,
Orgoliile victorioase,
după chipul și asemănarea,
Dumnezeului Ierarhiei,
pe care ni l-au creat,
Non-Sensurile Existenței,
ce nu ne vor lăsa niciodată,
să cunoaștem Adevăratul Creator,
care se ascunde,
în Umbra Umbrelor,
Absurdului Suferinței,
și a Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
de unde ne scrie scenariile,
pe care trebuie să le interpretăm noi,
Statuile Vivante ale Nimănui,
conștiente fiind,
că dacă L-am Cunoaște,
nu am mai juca niciodată,
nici unul dintre Rolurile Durerii,
ci i-am cere socoteală,
de ce se crede,
a fi un Dumnezeu al Iubirii?

59) Încât să iasă victorios doar Absurdul

Ziduri de Rădăcini amare,
ne umilesc Lacrimile Stelelor,
din praful cărora,
Iluziile Vieții și Morții,
au furat Atomii Înțelesurilor,
amestecându-i în așa fel,
încât să iasă victorios,
doar Absurdul,
din Întruparea noastră,
în Disperarea,
care să fie cât mai dureroasă,
atunci când pășim,
pe Aleile Cimitirelor de Vise,
care ni se sfârșesc,
în Moartea,
ce devine astfel,
atât de dorită și izbăvitoare,
de noi înșine.

60) Pe sub podurile Palmelor Conștiinței

Legăminte Sacre,
pecetluiesc cu Sigiliile Disperării,
Condiția umană,

a Statuilor Vivante,
pe care le interpretăm,
în cele mai umile ipostaze,
ascunse pe sub podurile,
Palmelor Conștiinței,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu fi observate,
de către Străinul Subconștient.
care le-ar inspira,
dorința de evadare,
din Absurdul cotidian,
al Durerii.

61) Armate de Absurduri

Țărmuri necunoscute,
de Timpi și Spații,
sapă Tranșeele în Flăcări,
ale Orizonturilor Cunoașterii,
a căror fum negru,
se ridică în lupta,
cu Cerurile Viselor Deșarte,
încercând să le învingă,
Inerția supremației,
aflată în vârfurile Ierarhiei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ale căror,

Armate de Absurduri,
pot distruge orice fărâmă de împotrivire,
a Eternităților de Clipe,
prin care am încerca,
să evadăm,
din închisoarea propriului Sine.

62) În chingile Întrupării în Absurd

Neliniști apocaliptice,
izvorâte din propriul Sine,
sparg Zidurile masive și salvatoare,
ale Lacrimilor descărnate,
de trupurile Durerii,
ce ar putea să ne treacă,
Podurile Conștiinței,
spre Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
nu și-ar fi luat măsuri de siguranță,
legându-ne,
de gâturile de lebădă cântătoare,
medalioanele ruginite deja,
ale Instinctelor de Conservare,
ale Deșertăciunii,
de care nu vom reuși niciodată,
să ne despărțim,

cât suntem prinși,
în chingile Întrupării în Absurd.

63) Piesele de Teatru Absurd

Obosiți,
de câte Orizonturi de Suferințe,
avem de dus,
pe umerii vlăguiți,
ai Condiției Umane,
de Statui Vivante,
ce suntem forțate,
să jucăm rolurile Morții de noi înșine,
în cele mai diverse ipostaze,
pe scenele din Vise deșarte și putrede,
ale Conștiințelor,
tot mai alunecoase și gălăgioase,
pe Frigul sfârșitului de Lume,
din Cuvintele rostite tot mai des,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ca să le jucăm cât mai profund,
piesele de Teatru Absurd,
pe străzile desfundate,
ale propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței.

64) Absurdul băut în cănile de pustiu ale Destinelor

Rămășaguri ieftine de Zile Goale,
făcute pe Întrupări,
ale Zâmbetelor fără rost,
se pierd,
prin crâșmele afumate ale Timpului.

Ierni zgârcite cu Zăpada Anilor,
își curăță îmbrăcămintea Cuvintelor,
de Gerul Înțelesurilor,
unor Singurătăți.

Aripi obtuze și grele,
acoperă Timpul cu Viitorul nimănui,
arcuind Zborul Regretelor,
peste podurile dintre,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și Absurdul,
băut în cănile de pustiu,
ale Destinelor.

65) Atât de periclitată

Priviri răvășite,
își strigă surd,
cu Vocile mute ale Suferințelor,

Pacea cu propriul Sine,
atât de periclitată,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce vor doar Eternități de Clipe,
fierte în sucul propriu al Durerii,
Absurdului unei Conștiințe,
a Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care nu a întrebat-o,
Nimeni vreodată,
dacă Lacrimile Amăgirilor,
pot fi limpezite,
de Cimitirele de Cuvinte,
sau nu.

66) Cu Înțelesurile Non-Sensurilor Existenței

Rupt din Totul Primordial,
Cuvântul facerii,
n-ar fi crezut niciodată,
că va reflecta atât de pregnant Absurdul,
în Marea Contemplare Universală,
încât să nască Iluziile,
cu tot arsenalul lor,
de arme ucigătoare de Vise,
pe care să le înmormânteze,
cu alaiuri funerare interminabile,

de Amăgiri,
în Cimitirele Cuvintelor,
rostite fără rost,
o viață întreagă,
de fiecare dintre noi,
care credem că spunem Adevărul,
cu Înțelesurile,
Non-Sensurilor Existenței.

67) Într-o Cunoaștere a Absurdului

Ne jertfim pentru un Crez,
al Nimănui,
într-o Cunoaștere a Absurdului,
unde doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ar reuși să ne arate Calea,
pe care chiar dacă am zări-o,
nu ne-ar ajuta cu nimic,
să o și găsim,
întrucât Înțelesurile pe care le percepem,
aparțin numai,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
iar ceea ce ni s-ar releva,
ca fiind Întruchiparea Perfecțiunii,
în Conștiința noastră,
ar apărea ca ceva banal,

și lipsit de orice importanță,
dacă nu chiar un lucru sfidător,
la Cerurile Gândurilor,
și atunci?

Cum am putea oare să ne îndoim,
de Credința cuiva,
chiar dacă aceasta,
nu pare a avea nici un fundament,
pentru noi?

68) Nici un răgaz de gândire

Rătăcit pe străzile desfundate,
ale Gândurilor,
încerc să mă descopăr pe mine însumi,
cel de dinainte de a fi Lumea,
și bat plin de emoții,
la porțile zăvorâte ale Întrebărilor,
unde, după o perioadă de așteptare,
îmi răspund niște Zile Goale,
care mă ademenesc să particip,
la Orgiile ideatice ale Orgoliilor,
ținute de patronului lor spiritual,
Timpul,
care-mi întinde,
o Eternitate de Clipă,

și-mi spune să rămân pe Tărâmul ei.

Oricât de mult am încercat,
nu am reușit niciodată,
fiindcă de fiecare dată,
nu aveam o altă alegere decât,
ori să moară ea,
devenind o punte către Viitor,
cum se întâmplă,
în Lumea Întrupărilor în Mocirla Durerii,
ori simțeam,
cum mă chema Moartea pe mine,
fără să-mi lase nici un răgaz de gândire,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Absurdului.

Și n-am mai ales nimic,
întorcându-mă descumpănit,
la Sinele de acum.

69) Pe care îl iertăm de fiecare dată

Unde ne sunt,
spinii Lacrimilor însângerate,
de pe Coroana Mântuirii,
de Păcatele Originare,
ale Dumnezeului Greșelilor Creației,

pe care îl iertăm de fiecare dată,
când îi ridicăm,
Catedrale de închinăciune,
Absurdului,
propriilor Lui,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pentru care am fost răpiți,
și în fața cărora ne prosternăm,
inventând tot felul,
de Icoane Făcătoare de Minuni,
Durerilor,
pe care suntem osândiți,
să le ducem,
pe umerii Pașilor noștri,
triști și abătuți.

70) Proslăvind Absurdul

Traverse de Gânduri,
duc șinele de tren al Dezolării,
peste frontierele ruginite ale Orizonturilor,
tot mai grele și descumpănite,
de florile de gheață,
pe care le-am așternut,
la ferestrele opace,
ale Viselor,
prin care nu putem observa,

decât Cimitirele de Cuvinte,
pe care Destinul,
ni le adresează zilnic,
proslăvind Absurdul,
sub Cerul căruia ne ducem,
plumbul cenușiu al Anilor.

71) Pe terasa Viselor deșarte ale Absurdului

Plouă cu Disperare,
peste Zâmbetele încremenite,
ale Gândurilor,
rătăcite prin aglomerația sufocantă,
de Amintiri,
ce călătoresc alături de mine,
în același Cer al Amăgirii,
unde le găsesc de fiecare dată,
purtate de Zilele Goale,
pe străzile desfundate,
ale Destinului meu,
unde mă lovesc fără să vreau,
în fiecare Dimineață,
de Singurătatea,
care iese să ia câte o gură de aer proaspăt,
pe terasa Viselor deșarte,
ale Absurdului.

72) Dantela Absurdului

Ne grăbim de fiecare dată,
spre Nicăieri,
fără să uităm vreodată,
să ne luăm cu noi și Conștiința,
Iluziilor Non-sensurilor Existenței,
cu acele căreia,
croșetăm Dantela Absurdului,
pe care o îmbrăcăm de fiecare dată,
înfrigurați de Iluziile Fericirii,
știind că ține de cald,
Minciunii,
care ne depărtează tot mai mult,
de posibilitatea,
de a fi noi înșine.

Ne grăbim de fiecare dată,
uitând de noi,
în timp ce admirăm Dantela Absurdului,
de pe străzile Nimănui,
pe care nu mai știm cine a creat-o.

73) Calendare vechi

Calendare vechi,
cu Zilele uitate,
mai demult decât Vremea,
zac dezmoștenite,
de orice Speranțe,
care le călcau,
undeva-cândva,
Pragurile,
într-o aglomerație de nedescris,
a Viselor,
din care ne-am sculptat,
chipurile de Foc,
ale atâtor Iubiri,
care ne-au ars,
până și Absurdul,
Iluziilor Vieții și Morții,
din scrumul cărora,
ne-am făcut Amintiri,
pe care le ținem atârnate,
în cuiele ruginite,
ce au ajuns azi,
ale Nimănui.

74) Ființa Absurdului

Osândiți să ducem,
pe umerii vlăguiți ai Gândurilor,
calvarul Conceptelor și Ideilor Conștiinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
nu vom reuși niciodată,
să înțelegem Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fiindcă nu poate să ne comunice,
prin limbajul Cunoașterii,
ci al Instinctelor,
pe care le conștientizăm,
numai în funcție de Cunoașterea viciată,
de Non-Sensurile Existenței,
unde Moartea nu poate muri,
atunci când murim,
odată cu Ființa Absurdului,
pe care o întruchipăm,
prin propriul Sine.

75) Libertatea și Absurdul

Libertatea și Absurdul,
sunt concepte doar ale Ființei,
deoarece ambele se întrepătrund,

condiționându-și reciproc Existența,
Ființând,
pe când Neființa,
nu are nevoie de Libertate și de Absurd,
întrucât ea include Totul ca ansamblu,
și nicidecum ca structură.

Cunoașterea noastră,
este o reflectare diformă,
a Ființei în Neființă,
și a Adevărurilor Relative,
într-un Unic,
Adevăr Absolut,
datorită Iluziilor Vieții și Morții.

76) Absurd și Vanitate

Cu toate că deschidem Ferestre de Cer,
peste Inimile de Infinit,
ale Viselor,
ne construim adeseori,
fără să dorim,
castele de nisip,
la porțile cărora ne scriem numele,
pe țărmurile fără nume,
ale Lacrimilor unor Întrebări,
despre Despărțirea de noi înșine,

cu care să umplem Ființele Clepsidrelor,
care să ne cearnă Zilele,
pe zebra Trecerilor,
dintre Absurd și Vanitate,
Viață și Moarte,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

77) Mă orbesc cu Absurdul

Și-au revenit Zorii,
ce mă orbesc,
cu Absurdul,
izvorât din cenușiul florilor de plumb,
pe care mi le dăruiesc,
Singurătății,
ce mă însoțește peste tot,
încercând să-mi lumineze,
Norii Viselor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care mă prefăceam că nu le văd,
deși vagabondam împreună cu ele,
pe străzile pustii și reci,
ale Zilelor Goale,
de mine însumi.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986